

Макс Бонд

Мертвый бал

12+

Макс Бонд
Мертвий бал

«ЛитРес: Самиздат»

2020

Макс Бонд

Мертвий бал / Макс Бонд — «ЛитРес: Самиздат», 2020

Успішного науковця Річарда Лайта та його дружину Олівію запрошують на бал-маскарад, який влаштовує граф Вільям Андервуд на честь дня всіх святих. Як і всі бали, що влаштовував граф Андервуд, цей бал неперевершений. Всі щасливі та веселі, всі насолоджуються миттю, і нічого не підозрюють. Але раптом Річарду починають являтися дивні ведіння, в яких він бачить маєток графа. Ці ведіння повторюються, і Річард починає розуміти, що тут відбувається щось дивне, а оповитий таємничістю бал насправді ілюзія за вуаллю якої криється моторошна правда...

© Макс Бонд, 2020

© ЛитРес: Самиздат, 2020

Для підготовки обкладинки видання використана художня робота автора.

1

Це був холодний осінній вечір. Більшість дерев уже поскидали своє пишне різнокольорове вбрання, залишивши лиш гілля, що моторошно звивалось до небес. Коли вітер колихав гілля можна було почути свист дерев, які неначе грали свою симфонію. Саме у цю пору можна було відчутти подих природи, відчутти, що природа – жива істота.

Останні кілька днів безперестанно лив дощ, але сьогодні на щастя небо було чистим. Таким чистим, що можна було розгледіти зорі, що спалахували неначе небесні вогні, та великий повний червоний місяць, що визирав з-за будинків, освітлюючи нічну пітьму.

Вечір був 31 жовтня 1850 року. Саме у цей прекрасний вечір на честь дня всіх святих проходив бал у палаці графа Вільяма Андервуда, який був веселим та привітним літнім чоловіком, і незважаючи на свій вік любив розваги. Саме тому не раз робив бали у своєму маєтку. Якщо не брати до уваги слуг, то Вільям був самотнім. Його дружина померла п'ять років тому, а єдиний син переїхав до іншого міста. Тому єдиними близькими людьми, що не давали Вільяму збожеволіти від самотності – були такі ж вершки суспільства як він. Вільям дарував людям радість, а вони дарували йому відчуття потрібності. Так багатий граф жив уже п'ять років, хоч смерть дружини досі не давала йому спокою, і шкодування, що усе так склалось мучили його по сей день. Це була ще одна причина влаштовувати бали: інші люди відволікали його від жахливих думок.

Оскільки я був досить популярним науковцем мене та мою дружину Олівію також запросили.

Як і всі бали, що влаштовував Вільям Андервуд, цей бал був прекрасним. Графи, науковці, лікарі, письменники, художники, лорди та інші вершки населення розмістились у величезному просторому залі із високими вікнами за якими царила ніч. Величезна хрустальна люстра освітлювала зал, в той час як місяць за вікном тільки доповнював картину. Всі присутні були знайомі між собою, всі розмовляли, сміялись, щось голосно обговорювали... Словом, були щасливі. А серед шуму було чутно спокійну музику Моцарта, Шопена, Баха та інших, яка лилась з інструментів оркестру, що грав так легко та невимушено, неначе всі оркестранти були єдиним організмом.

Джентльмени були одягнуті у елегантні костюми, в той час, як леді красувались своїми пишними платтями. Але особливістю цього балу було те, що всі без винятку носили різні маски. Така була головна умова балу. Серед десятків людей можна було зустріти як звичайні маскарадні маски, що закривали верхню частину обличчя, так і зовсім незвичайні, наприклад, маски звірів, божественних істот, навіть моторошні маски демонів та птахів, які носили лікарі за часи чуми. Але що ж поробиш... Все таки це був Хелловін! День, коли люди можуть стати ким забажають, і мають право виглядати так, як хочуть. День, коли люди показують пітьмі, що вони її не бояться.

– Містер Лайт та його прекрасна дама! – радісно мовив Вільям Андервуд, коли ми зайшли в зал. – Дякую, що прийшли. Невимовно радий вас бачити.

Як і всі Вільям Андервуд був елегантно одягнутий, а маску носив таку ж яскраву та дивну як і він сам.

– Добрий вечір, містере Андервуд, – відповів я.

– Це ми повинні бути вдячні вам за те, що влаштовуєте бали, – усміхнувшись сказала Олівія.

– Ви ж знаєте, що мені це тільки в радість, – відповів граф Андервуд. – На вас такі гарні маски!

– Дякую, – відповів я.

– Міс Лайт, – звернувся граф Андервуд до Олівії, – ваша маска така яскрава, така пишна! Це фіолетово-рожеве пір'я чудово гармонізує з діамантами. Ваша маска символізує якогось птаха?

– Так, містере Андервуд, – відповіла Олівія – Це павич.

– Ах!.. Точно, – мовив граф Андервуд. – Прекрасний птах, такий як ви, міс Лайт.

– Дякую, – ледь зашарівшись відповіла Олівія.

Вільям Андервуд поглянув на мене і також засипав компліментами щодо моєї маски, яка – так само, як і маска Олівії – прикривала тільки верхню частину обличчя. Але на відмінно від маски Олівії, моя була чорна. Ще я носив білий капелюх з чорною пір'їною, що гармонійно доповнював маску.

– Ну що ж... – сказав граф. – Насолоджуйтесь миттю, адже кожна мить може бути останньою.

«Ця мить триватиме вічно» – проскочило у моїй свідомості, але я не звернув на це уваги.

Такі бали, як цей, завжди були найкращими моментами у житті більшості заможних людей. Саме на балах люди могли забути про вічні проблеми, мали можливість насолодитися смачними стравами, яких тут було вдосталь, скуштувати солодке вино та просто поспілкуватись в кругу таких же успішних та впливових людей. Дехто навіть знаходив кохання, але ще ніхто на балах його не втрачав. Тут усі розважались та були щасливі, забувши про всі незгоди. А ідея з масками взагалі видалась, як на мене, неперевершеною.

Проблема людей 19 століття полягала в тому, що всі, особливо вельможі, так би мовити часто надягали невидиму маску, щоб здаватись кращими в очах інших (саме цю тему суспільства я досліджував рік тому). Усі строго слідували культурі, але почасти саме через це багато людей прикидалось тими, ким не були насправді. Особливо це було помітно серед селян, багато з яких «одягали маску» щоб пробитись у вищі верстви населення чи видати дочку за багатого вельможу. Хоч на таких зустрічах, як цей бал, усі один одного знали, але підсвідомо бажання людей показати себе з кращої сторони залишилось. І саме в цьому перевага реальних масок. Скриваючись за маскою люди ставали більш розкутими. Тепер вони могли дати волю міміці, а давши волю обличчю, їхні розмови ставали більш живими. Усе частіше я почав помічати, як люди на цьому балі говорити те, що думали та висловлювати незгоду прямо в обличчя співрозмовнику.

В масках люди відчували себе впевненіше і показували свою реальну персону.

На якийсь недовгий момент ми з Олівією розлучились. Вона пішла до подруг з якими часто спілкувалась на балах, а я помітив групу з трьох чоловік, серед яких впізнав лиш Джона, який був моїм колегою та кращим другом. Джон також носив маску, яка прикривала лиш верхню частину обличчя, в той час як інші три чоловіка носили маски, які повністю закрили їхні обличчя, через що я їх і не впізнав.

Я взяв бокал вина і пішов до них.

– Річард! – викрикнув Джон, коли помітив мене.

– Привіт, Джоне! – з такою ж радістю відповів я.

Я пожав руку усім чоловікам, хоч не знав хто за масками.

– Із всіх ти певно не знаєш тільки Бредлі, – сказав Джон.

– Боюсь, я взагалі нікого, окрім тебе, не впізнав, – відповів я.

Чоловіки підняли маски, і тоді я нарешті зрозумів хто ж вони. Того, що стояв справа від Джона звали Віктор. Він був власником магазину одягу, але зараз уособлював образ якогось божества. А третього чоловіка, що носив гарно оформлену білу маску, я по правді не знав.

– Я Бредлі, – представився він, – кращий друг Віктора. Приїхав його навістити.

– Річард, – усміхнувся я. – Дуже приємно.

Бредлі мав елегантний вигляд. Носив вуса та мав стильну зачіску. По всім признакам скидався на успішну людину. Хоча тут всі були такими.

– А ким ви працюєте, якщо не секрет? – поцікавився я.
– Я – дизайнер одягу. Більшість одягу, що є у крамниці Віктора, моїх рук справа.
– Вражає, – широ відповів я. – А я місцевий науковець.
– Так, Джон розповідав про вас, – сказав Бредлі.
– А ще я забувся сказати, що він ще й успішний психоаналітик, – сказав Джон.
– В якій мірі, так. Я досліджую різні речі. Зокрема, людську поведінку.
– Цікаво... – уважно слухаючи сказав Бредлі.
– Так... – відповів я, зробивши паузу. – Дякую. Досить цікаво. Людська свідомість зберігає в собі більше таємниць ніж є у всьому світі.

Після короткого мовчання, що появилось між нами, заговорив Віктор.

– Річарде, як тобі взагалі бал? – поцікавився він.
– Чудовий, як завжди!
– Так, старий Андервуд уміє насолоджуватись життям.
– А що йому ще залишається? – втрутився Джон. – Дні бідолашного доходять кінця, а робити людей щасливими – єдине, що приносить йому радість.
– А ми повинні прийняти цей дарунок і бути вдячними, адже хто його знає скільки часу відведено нам, – сумно мовив я.

Я почув, як оркестр починає грати «Вальс дощу» Шопена.

– Перепрошую, – звернувся я до чоловіків, – але мушу відійти.

Це була ідеальна музика, щоб станцювати вальс. Така спокійна, але водночас енергійна. Ця музика гіпнотизувала, змушувала віддатись танцю, і опиратись цим чарам я не мав сил.

– Дозвольте запросити вас на танець, – усміхнувшись мовив я до Олівії.

– Ох... Річард, – радісно відповіла Олівія, – чи точніше «Містер Лайт».

– Для тебе я можу бути ким забажаєш, кохана.

Під симфонію Шопена ми закружились в танці. Усі хто мав пару прослідували нашому прикладу, і також віддалились танцю. Через хвилину зал був наповнений людьми в масках, які кружляли у вальсі.

Повільний вальс з коханою людиною – це певно найкраще й найромантичніше, що може бути. Я відчував дотик ніжних рук Олівії, відчував її подих, її енергію... Я відчував її тепло, тепло людини, що кохає тебе, і яка для тебе весь світ.

Ця мить була чудовою, унікально і особливою, почасти тому що вона відбувалась зараз. Але щось змусило мене здригнутись. Перед очима постала дивна картина... Дуже дивна картина. Я не звернув на це уваги, вирішивши, що це просто галюцинація. Але від чого? Я не випив так багато, щоб мати галюцинації.

– Боже! – Олівія знесилено впала на крісло, коли танець закінчився. – Річарде, це було неперевершено! Я давно так не танцювала.

– Я також, – віддихаючись сказав я.

Я уже забувся про галюцинацію, і пішов, щоб роздобути собі та Олівії по бокалу вина. І тут картина перед очима постала знову, але на цей раз була чіткішою. Реальний світ зник і на мить переді мною постала старезна будівля, що з кожним днем розвалювалась усе більше. За мить я не встиг зрозуміти, що за будівля, але через кілька хвилин галюцинація повторилась знову. На цей раз галюцинація стала чіткішою та тривала трохи довше, і я краєм ока зумів оглянути місцевість, яка скоріш за все була закинута серед дерев, де будинок руйнувала природа.

– Усе добре? – запитала Олівія, помітивши моє занепокоєння.

– Так... – невпевнено мовив я. – Так, усе добре, кохана.

Я сказав так, щоб не хвилювати її, хоча тривога мені не давала спокою, і навіть вино не допомагало розслабитись.

2

Галюцинації продовжувались. Вони появлялись неочікуванно і з кожним разом ставали усе чіткішими та довгими. Галюцинації були подібні якомусь передбаченню, або ж я бачив іншу реальність чи просто інше місце. Коли галюцинація відбулась вчетверте я зрозумів, що це було не інше місце. По формі та стилю я зрозумів, що напіврозваленим будинком був маєток графа Андервуда. Той самий, де зараз знаходились ми! Але що це могло б значити? Невже я бачу майбутнє? Невже має щось статися?

Час плив, неначе ріка – так швидко, але зовсім непомітно. Оркестр безперестанку грав музику, люди продовжували танцювати, напиватися та розмовляти. Усе продовжувалось, і всі продовжували бути щасливими. Але це не стосувалось мене. Я був відсторонений, неначе був деінде.

Роздуми тривожили мене, а галюцинації не припинялись. Це зводило мене з розуму, і я хотів чим швидше покинути це місце. Ми вже і так затримались. А скільки минуло часу? Я дістав з кишені годинника, і поглянувши на нього здивувався. Без п'яти північ! В хорошій компанії з келихом вина час проходить непомітно. Хоча галюцинації почали навідувати мене тільки сорок хвилин тому.

– Кохана, нам час іти, – сказав я, знайшовши її серед подружок.

– Я зараз повернусь, – сказала вона подружкам і ми трохи відійшли.

– Правда, нам час іти, – спокійно повторив я.

– Але чому? – здивовано запитала Олівія. – Ми ж тільки півгодини тому прийшли.

«Півгодини?» – здивувався я і поглянувши на годинник зрозумів, що Олівія має рацію. Але ж це нереально! Ми як мінімум уже вічність тут. П'ять годин – не абищо! Я ж не наскільки божевільний, щоб втратити відчуття часу!

Я відчував, що щось тут не так, але Олівії про це не сказав.

– Річарде, розважся хоч трохи, – продовжила Олівія. – Он я помітила серед тих трьох чоловіків Джона. Піди поспілкуйся.

– Але я вже тричі за вечір спілкувався з ними!

Олівія здивовано поглянула на мене.

– Про що ти кажеш, Річарде? Ми ж тільки прийшли і містер Андервуд – єдиний з ким ми перекинулись словом.

– Невже?

– Річарде, ти здається ще не напився... – вона подивилась на мене, як на божевільного і усміхнулась.

Невже вона мене розіграє? Але я кілька років вивчав людську поведінку, і зараз міг впевнено сказати, що Олівія говорила абсолютно серйозно. Навряд вона могла мене розіграти. За дев'ять років шлюбу я надто добре вивчив Олівію. Вона не вміє стримувати емоцій, а отже розіграти мене не може також.

Тут точно відбувається щось дивне і я повинен зрозуміти що саме.

Як порадила Олівія я пішов до Джона, Віктора і Бредлі, які стояли на тому самому місці де стояли і раніше.

– Річард! – викрикнув Джон, коли побачив мене.

Я мовчки підійшов до них.

– Офіціант, – позвав Джон, – бокал вина, будь ласка.

– Ні, дякую, – відповів я. – Я за цей вечір добре напився.

Джон здивовано поглянув на мене і сказав те, чого я боявся більше всього почути.

– Ох... Друже коли ти встиг? Бал тільки но почався!

– Можеш сказати скільки він триває?

Джон дістав з кармана годинник.

– Приблизно двадцять-тридцять хвилин, – відповів він.

– Зрозуміло.

– Точно! – вигукнув Джон. – Треба ж тебе познайомити з Бредлі.

Чоловіки підняли маски, і я побачив ті ж обличчя, які бачив зо п'ять години тому, коли вперше їх зустрів.

– Я Бредлі, – сказав він, протягнувши руку.

Я невпевнено її пожав.

– Перепрошую, Бредлі, але ми... уже знайомі, – сказав я.

– Невже? – здивувався Бредлі.

– Так, містере Бредлі. Ви розповідали, що працюєте дизайнером одягу, а Віктор – ваш найкращий друг, якого ви приїхали навістити. Ще ви казали, що більшість одягу у Віктора – це ваші роботи. А згодом ви ще поділилися своєю мрією.

– І що ж це за мрія?

– Ви мрієте об'їхати усю Францію, адже це ваша рідна країна. А ще ви недавно зустріли дівчину з якою хочете після повернення побратися.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.